

A NOSZF ÉVFORDULÓJÁRA

VITÉZSLAV NEZVAL:

Vlagyimir Iljics Lenin emlékének

*Tanúi voltunk oly időknél
mikor a dinasztiai kihálnak
s olyan egyforma minden éjszaka
mint a ravatalt őrző apácák*

*Ó ti kirobbanó virágok
Ó ti frontok mágikus fényei
mikor egzotikus volt a kék
és zsebkendő-kékek a szemek*

*A császári ravatal a bányaormon
a halott Jeruzsálemhez hasonló
és csupasz keresztekét ültettek
mint a kertészek*

*Akkor határoztuk el
hogy tűzijátékot rendezünk
A koronázási ékszerek koponyáiban gránát robban
Meggűnt, a történelem*

*Felégettük a ravatalt
Sétányok csendéletében barrikádok lobognak
Akkor született a modern Dionysos
a moszkvai rőt orgonák hangjainál*

*Tanúi voltunk oly időknél
mikor a dinasztiai kihálnak
s a császárság egyetlen cárral véget ért
mint a városok ha reng a föld*

*Ha majd e napokon eltűnődnek
megértik a háborúkat
megértik a forradalmat
és a költők agyrémeit*

*A röpirat-foszlányok láttán
csodálni fogjátok Lenint
gyásssá jelölték ezt a napot
a jövő időszámítás naptárában*

*Felszöknek a kiégett fűvek
és a város benépesül
Kintornások kóbor lovagok és jósnők
jövő időszámításokban*

*Tanúi voltunk olyan múltnak
hogy száz év múlva szinte el sem hihetik
Akkor majd megértik a forradalmat sírunkat
s a rádium zsonglóreit*

(Eörsi István fordítása)

JÁN PALO: ELSZÁNTAN (OLAJ, 1964)

VALERIJ BRJUSZOV:

Az orosz forradalomhoz

*Széttört a blokád sunyi töre,
Vad árként robban a vas,
Az élén, mindig előre
Törj te — vörös lovas!*

*— Hörgő sikolyon, jajon áthatsz,
Hangodban harsona zúg!
Diadalmasan továbbágtatsz;
A világ felett visz az út! —*

*Érc kattog: a lópata csattog
S a múlt fala mállva ledül,
Tapossa, tiporja a patkód,
A követ érzéketlenül.*

*Rohansz és freccsen a posvány,
Portól sötétül az ég,
S mint sűrű vörös borostyán,
Kopog körülötted a jég.*

*Aki csak hisz s aki lát is,
Szemét ma Keletre veti,
És Berlin és New York és Páris
E tüzes robogást figyeli.*

*Ujjongva vagy átkot üvöltve,
Már látja a mént a világ:
A hajnali égre vetődve
A Kreml rőt körvonalát.*

(Radó György fordítása)

LADÁNYI MIHÁLY:

Lenin

*Szavaidat
gyűrt sapkaként
itt forgatom a kezemben, Lenin,
oly esetlenül,
mint öreg zsellér
az esőtől cserzett kalapot.
Mert annyiszor kioktattak nevedben,
mikor beszélgetni szerettem volna csak veled.
Pedig nem vagy te isten,
hogy kövér papok
düböröggék szerteszét igéidet,
nem vagy te bonviván,
és nem vagy népszínművek díszparasztja sem!*

*Tudom,
te voltál,
akit nem ismételt meg már a század.
Úgy fáj,
hogy éles hangod
hanglemezről hallhatom ma már csak!
Pedig ha visszajöhetnél
egyetlen napra is
a mi Jeruzsálemünk templomaiba!
Naponta erre gondolok, hiszen
nem balzsamozva vágylak látni én sem.
Naponta erre gondolok, hiszen
ember voltál, aki bújdosva élt, és rozskenyéren ...
Szavaidat
gyűrt sapkaként szorongatom
szívem fölött, Lenin.
Azzal köszönök majd a jövőnek,
ha véletlenül
felémtekint.*